

ΜΗ ΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ ἐν Λονδίῳ πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος κ. Βράϊλας ὁμιλήσας ἐν τῷ ἐπὶ τῇ 25ῃ Μαρτίου συμπόσιῳ τῶν ἐν τῇ μεγαλόπολει ἐκείνῃ Ἑλλήνων, εἶπεν, ἀφοῦ προηγουμένως εὐφημοτάτην ἐποίησατο μνεῖαν τοῦ Κουμουνδούρου, τὰ ἐξῆς : « Ἐπεπύχουμεν αὐξήσιν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον ἄνευ οὐδεμιᾶς θυπασίας οὕτω δὲ ἐπῆλθεν ἡ ἀναγνώρισις τοῦ δικαίου καὶ ὁ νθρίαμβος τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἄνευ πολέμου. Τοῦτο δ' ἐστὶ μοναδικὸν παράδειγμα ἐν τῇ ἱστορίᾳ ».

Λέγεται λοιπὸν τώρα . . . καὶ τί δὲν λέγεται ;

Λέγεται, ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς ἐζήτησε τὴν ἀμεσον παῦσιν τοῦ κ. Βράϊλα, καὶ ὅτι μάλιστα ἐπιμένει μέχρι παρρητήσεως. . . ἀπὸ τοῦ ὑπουργείου, θὰ ὑπεθέσατε, ὅχι, τέτοια χωρατὰ δὲν στέκουν εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ κ. Τρικούπη, ἀλλὰ, ὡς οἱ λέγοντες ἐπεξηγοῦσιν, ἀπὸ τῆς προτάσεώς του, ἂν αὕτη δὲν ἐγκριθῇ ἢ προκαλέσῃ ἄνωθεν βαρείας ἐπιτιμήσεις.

Λέγεται, ὅτι διάδοχος τοῦ κ. Βράϊλα προταίνεται ὁ ἀνάδοχος καὶ πελεκητὴς τῆς προτάσεως τοῦ κ. Φιλαρέτου περὶ μομφῆς τῆς κυβερνήσεως Κουμουνδούρου, ὁ εἰς τῶν διακεκριμένων φίλων τοῦ κόμματος, κατὰ Τρικούπην, κ. Δραγούμης. Ὁρθόν. Πῶς ἄλλως θὰ ἀνεστηλοῦτο ἐν Λονδίῳ τοῦλάχιστον, ἀφοῦ ἐν Ἑλλάδι κατέπεσεν, ἡ ἀρεμάνιος ἐκείνη ὅσον συνετὴ πολιτικὴ τῆς συγχρόνου ἐγγρίσεως μιᾶς συνθήκης καὶ στιγματίσεως αὐτῆς ;

Λέγεται, ὅτι ὁ εὐκλεῶς διέπων σήμερον τὰ ἐξωτερικὰ ἡμῶν πράγματα κ. Κοντόσταυλος ἐγένεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἀμα ἀνέγνωσε τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Βράϊλα ὑποψυθιρίζεται συγχρόνως, ὅτι ἐὰν τῷ χαρισθῇ ἡ παῦσις αὐτοῦ, ὑπόσχεται νὰ διορίσῃ πρέσβυν ἐν Λονδίῳ, τίνα νομίζετε ; τὸν κ. Σκουλούδη, καὶ μάλιστα ἔμμισθον.

Λέγεται ἀκόμη, ὅτι ἕνας ἕκαστος πάντες οἱ ψηφίσαντες τὴν μομφὴν βουλευταὶ ἔστειλαν μὲ τὸ χθεσινὸν ταχυδρομεῖον ταῖς κάρταις τῶν εἰς τὸν κ. Βράϊλαν, ζητοῦντες ἰκανοποιήσιν. Ὁ δυστυχὴς Βράϊλας !

Νὰ τὰ πιστεύσωμεν ὅλα αὐτά ; Καὶ διατί ὅχι ; Καὶ τί δὲν εἶδομεν ἕως τώρα παράδοξον καὶ ἀπίστευτον !

Σήμερον τὴν πρωῖαν ἀνεχώρησεν εἰς Καλάμας ὁ κ. Σπυρίδων Κουμουνδούρος μετὰ πολλῶν φίλων του, ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν περίπου, ναυλωθέντος ἐπὶ τούτῳ ἰδιαιτέρου ἀτμοπλοίου. Φέρει ὡς γνωστὸν, τὴν καρδίαν τοῦ μεγαθύμου πατρὸς του, ἀποδίδων αὐτὴν εἰς τὴν λατρείαν τῶν Μεσσηνίων. Πρωτοφανὴς καὶ λαμπρὰ ὑποδοχὴ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα προμηνύεται.

Ἔνεκα τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν ὁ κ. Αὐγερινὸς ὑποτίθεται ὅτι θ' ἀκολουθήσῃ τὸν Τρικούπην.

Κατὰ τὸν ἐκ Κων)λεως ἀνταποκριτὴν τῶν «Καιρῶν» τοῦ Λονδίῳ, ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας μᾶς ἔρχεται ἐδῶ, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως. Ἄς σημειωθῇ καὶ αὐτό . . . στὰ πρακτικὰ.

Καὶ ἐνῶ ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας μεταβαίνει εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐνῶ χάρις εἰς τὸν Κλέωνα Ραγκαβῆν —διὰ νὰ δεχθῶμεν αὐτὴν τὴν ἐκδοσιν— θὰ ἔλθῃ καὶ ἐδῶ, ὁ ἐξαρχὸς τῶν Βουλγάρων στρώνεται εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ τὴν Σύνοδόν του καὶ κατὰ νεωτέρας εἰδήσεις ζητεῖ παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τὸ δικαίωμα τῆς ἀποκλειστικῆς δικαιοδοσίας ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησιαστικο-θρησκευτικαῖς ὑποθέσεσι τῆς Μακεδονίας, ὕπου πλεονάζει τὸ βουλγαρικὸν στοιχεῖον ! !

Τὸ ἀνάκτορον, ὅπου κατόκησεν ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας, κεῖται εἰς τὴν μαγικωτέραν θέσιν τῶν Γλυκῶν Ἰδαί.

των επί της ασιατικής κοιλιάς, όπου έκαστην Παρασκευήν τρέχουν σμήνη πολυχρόμων χανουμισίων και ταβλόφορων πωλητών, άπλουμένων εις τὰ πράσινα εκείνα λειβάδια, εν οι περιβάτω σφαιρώντες, ίπποι βόσκουσι εις τὰ λεγόμενα τσαίρια, άμαζαι δέ σουλτανισών και πασαδισών παγαινο-έργονται και βοή και άλαλαγμός και παρές και έβραϊοι ταχυδακτυλοεργοί και κατσιέβλαι τραγουδοῦσαι και κασιθέ- λαι βλέπουσαι τήν τύχην με κόκκινα και κίτρινα και κυ- νά φορέματα και καφενεδάκια αυτοσχέδια και Ευρωπαίοι και Ευρωπαϊαί από τὸ Σπαυροδρόμι, και γριζέται και ίππό- ται από ρυτῆρος, και έπειτα λεμβοδρομιαί δια τὸ Κριατ- χανέ και άτμα και κιθάρα. Τὸ άνάκτορον κατεσκευάσθη υπό τὸυ "Ελληνοσ άρχιτέκτονος Κωστῆ Κάλφα επί τὸυ Σουλ- τάν Μεδζιτ, όλης τῆς έπιπλώσεως κομισθεισης εκ Παρι- σίων. Ητο τὸ ενοούμενον παλάτι τὸυ Σουλτάν Μεδζιτ, διότι αυτά τὰ λεγόμενα Γλυκέα ύδατα είναι αί Βερσαλλίαι τῆς Κων)πόλεως. Είς αυτό τὸ άνάκτορον έφιλοξενήθη και ήγεμὼν τῆς τότε Μολδοβλαχίας Κούζας.

"Ωστε, κύριε Στεφανόπουλε, από τὰς έφημερίδας φαμ- πρικάρετε τὰ τηλεγραφήματά σας! Καλή δουλειά αυτή. Περί τὰς 9 π. μ. τῆς χθές έλάθωμεν τὸν «Ανατολικὸν Μη- νύτωρα» τῆς Κωνσταντινουπόλεως, περιέχοντα μίαν στή- λην δια τὴν άφριζιν τὸυ ήγεμόνος τῆς Βουλγαρίας, και τήν 12ην έσεις διενέμετε τὸ τηλεγράφημα τὸ άγγέλλον εν δι- λυγωτέρους τὰ ίδια τὸυ «Μηνύτωρος.» Πολύ καλή δουλειά αυτή. Τώρα ενοούμεν διατί τὸσον φθηνά γίνεται κίνεις συνδρομητής εις τὰ τηλεγραφήματα Χαβῶ! Αντι ηλεκτρι- σμοῦ ζωδεύετε λάδι τῆς κανδήλας, δια νά βλέπετε νά με- ταφράζετε τὰς έφημερίδας. Καλή δουλειά αυτή.

Προσοχή εις τὰ εξῆς εκ Πύργου :

Λαθρεμπόριον Κατακόλου.—Ερωτῶμεν τὸν ύπουργὸν τῶν Οικονομικῶν νά μᾶς πληροφορήσῃ τί ενήρ- γησε περί τῆς εισπραξέως προστίμου έπιβληθέντος δια λα- θρεμπόριον εν Κατακόλω παιγνιοχάρτων αναβαίνον εις δραχ. **33,000** περίπου, και εν ή περιπτώσει δέν έπε- διώχθη ή εισπραξία, ποίαι περιστάσεις έπενήργησαν δια τὴν μη εισπραξιν τὸυ προστίμου μέχρι τούδε. Ερωτῶμεν τὸν ύπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης και τὸν παρακαλοῦμεν νά μᾶς πληροφορήσῃ, αν άπέστειλε τὰ περί τούτου έγγραφα εις τὸν άρμόδιον εισαγγελέα πρὸς καταδίωξιν τὸυ λαθρεμ- πόρου, και αν ζητηθέντα πρὸ καιροῦ πρὸς τὸυ εισαγγε- λέως ταῦτα άπήντησε πρὸς αὐτὸν ή διάταξε τὰ χρειώδη. Τὰς πληροφορίας ταῦτας, ας θά προκαλέσῃ σχετικῆ τις άλλη έρώτησις, παρακαλοῦμεν τοὺς άνωτέρω ύπουργοὺς νά χορηγήσωσιν, ὅπως αν έγκρίνωσι, καθόσον εν Πύργῳ τὸ και- νὸν δικτελεῖ εν σκότει επί τῆς προκειμένης ύποθέσεως, και άπορεῖ διατί δέν εγνωσθησαν αἱ τῶν άρμόδιων άρχῶν άπο- τελεσματικαί ενέργειαι επί πράξεως προκαλούσης τὴν άμε- σον ενέργειαν τὸυ νόμου, εν οἱ κυβερνῶντες νῦν τὸν τόπον πηγγέλησαν έπισήμως νά σεβασθῶσι.

Εἰδησις δι' εκείνας τῶν άναγνωστῶν αἱ όποιαί δέν εἰ- ρισκονται εις πολλὴ καλῆς σχέσεως με τὴν ύπαρξιν των! Δύο διάσημοι γυναικολόγοι, διευθυνται ειδικῶν καταστημάτων, ὁ καθηγητῆς Σφραϊδες, τὸυ Βερολίνου, και ὁ "Ολ:χάουζερ,

τῆς Χάλλης, περιελθόντες Αἴγυπτον, Συρίαν και Παλαιστί- νην εἰσείκονται τώρα εν Κωνσταντινουπόλει και ἴσως έλ- θουσι και εἰς εἶδ. Δια τὸν δεύτερον ὄχι ἴσως, αλλά βεβηχίότα- τα, διότι περί τούτου έγγραφεν ήμιν ήδη ὁ εκ Χάλλης άν- ταποκριτής.

"Ο Εισαγγελεὺς Πύργου κ. Δημητριάδης δέν χωρατεῖει. "Εδικάζετο εσχάτως ταχοδρομικός έπιστάτης Πύργου ὡς άποστέλλων έπιστολάς εις τὸν κ. Στεφανόπουλον βουλευ- τήν άνευ γραμματοσήμου, και ανακαλυφθεῖς ή άγρόρευσις τὸυ Εισαγγελεως ενεποίησε ζωηροτάτην εντύπωσιν. "Ο έπιστά- της κατεδικάσθη εις φυλάκισιν και τῶν πολιτικῶν δικαιω- μάτων του στέρησιν' οὔτω δέ και άπελύθη.

Ραγδαία βροχή σήμεραν ακριβῶς τὴν μεσημβρίαν έλουσε τὰς ρυπαράς Αθήνας μας, σχηματίσασα κατόπιν εις τῆς ράχεις τῶν βουνῶν παίγνια ήλίου, βροχῆς, νεφῶν και πρα- σινάδας! Πολλὰ ύπόγεια θά έπιλημύρησαν, ὁ "Ιλισσὸς θά έγινε πλωτός. Η Βάθεια θά μετεβλήθη εις λίμνην. Και πολλά σημεία τὸυ οὐρανοῦ θά κατέβησαν εντὶ τῆς γῆς! Τί βροχερός Απρίλιος σάν νά ήτο Σεπτέμβριος!

Και ποῦ εἴσθε άκόμη! Καθ' ή έμάθωμεν δι' άδράς δα- πάνης παρὰ τὸυ άστρονόμου Αθηνῶν κ. Σμιθ, θά έχωμεν τὴν 13 Απριλίου ὄχι τὴν καταστροφὴν τὸυ κόσμου, αλλά **άπριλζάτικα χό:να.** Σημειώσατε τὴν ήμέραν!

Τὰ εἰσιτήρια τὸυ Παρνασσῶ δέν ελάττωσαν τὸν κόσμον τῆς προτεραιάς. Τὸ ὠραῖον φύλον καθ' ὀμάδας άνέρχεται τὴν κλίμακα τὸυ συλλόγου, και ή αίθουσα πληροῦται εν ά- καρεί. Τὸ παρθενάγειον τῆς κ. Λασκαρίδου κατέχει ήδη τὸν θέσιν του. Πολλοὶ άναμένοντες τὸ τὸυ κ. Σουμερλή, και άλλοι εκφράζοντες φόβους μήπως έλθῃ και τὸ Αρσάκειον ὄλον.

— Σεις οἱ άνδρες δέν έχετε άπόψε πέρασι, λέγει μία εὔ- ρωστη κυρία, θά φύγετε ὄλοι από δω μέσα . . .

— "Ω αν θ' άρχίσετε νά μιλάτε ὄλαις, δέν θά μείνη κα- νείς μας, βεβαιωθήτε! . . .

Επί τῆς έδρας τὸυ προέδρου κάθεται ὁ κ. Παπαρηγό- πουλος' παρὰ τὴν δεξιάν αὐτῆς πέτερυγα έναπετέθη εἶδος φωτογραφικῆς μηχανῆς, ή ὁποία δίδει άφορμὴν εις πολλὰ σχόλια.

— Θά φωτογραφίσουν τὸ ακροατήριον! . . .

— Τότε ας λάθωμαι καλή θέσι.

— Καλῆ ὄχι, θά ὀμιλήσῃ με πειράματα και θά τὴν βοη- θήσῃ και ὁ κ. Αργυρόπουλος.

— "Α, εκατάλαβα είναι ντουέτο.

"Η κυρία Κεχαγιά ενεφανίσθη μετὰ μικρόν ήργισε, εν μέ- σω σιγῆς, τὴν άνάγνωσιν τῆς πραγματείας τῆς άχρωμάτι- τιστον, άνευ παραλλαγῶν φωνῆς, αλλά πολὺ καθαρά και μετ' άπροσκόπτου άπαγγελίας. Είναι άγερωχου παραστήμα- τος και συμπαιθῆς τὴν μορφήν.

Πένθος βαρὺ τὴν ήγάχασε, προλογίζει, νά περιέλθῃ μέρη

τῆς Εὐρώπης, και εκείθεν εκόμισεν ήμιν εντυπώσεις τιὰς περί τῶν ὠραίων τεχνῶν. Κατέρχεται εις τὰς λεπτομερείας άρχομένη από Παρθενῶνος. Σκότος τότε πολὺ καλύπτει τὴν αίθουσαν, ὁ δε Παρθενῶν δια τῆς άνω λαυτέρρας άποτυπῶται επί ενός άβρακος. Τούτον δέ διαδέχεται άλλο καλλιτέχνημα και τούτο πάλιν άλλο. Η παρελάσις ὄλων αὐτῶν τῶν εἰκο- νογραφικῶν ὡς δια μαγείας φέρει εις τὸν παροραματῆν τῆς Καπνικαρέας, τὸυ ὁποίου σχεδὸν άκούονται αἱ φωναί του :

— "Ο Ναπολέω και τὸ κτίσιμο τὸυ Παρθενῶνα.

— Η "Ελένη τὸυ Μεγε.λάου και ή δη.λοφόρησις τὸυ "Εκτωρ.

— Η Κωνσταντινουπόλι και οἱ εἶρηά πύργαι τῆς Κων- στατινουπόλι! . . .

Μετὰ ὦραν ίκανήν ή φιλόμουσος και λογία κυρία έπέρανε τὸ επαγωγὸν αὐτῆς θέμα εν μέσω τῶν χειροκροτημάτων και τῶν έπευφημιῶν τὸυ πλήθους, ἰδίᾳ τὸυ γυναικειου φύλου ὅπερ παμπληθῆς συνέχισε τὴν τὸσον επαξίως τιμήσασαν αὐτὸ εὔ- γενῆ άντιπροσώπων του.

"Ο δημοτικώτετος ύπάλληλος τὸυ ύπουργείου τῶν οἰκο- νομικῶν, ὁ χωλὸς διάβολος "Εμμανουήλ Φωτίου μετωνομά- σθη "Εμμανουήλ Γρίβας, και νά παύσουν νά τὸν ὀνομάζουν πλέον Φωτίου, άφοῦ είναι Γρίβας και μονόπους μάλιστα. Με τὴν ἀλλαγὴν τὸυ ὀνοματός του, άνήκοντι αὐτῷ εκ συγ- γενειῶν και θεσσαλικῆς καταγωγῆς, ὅποδύεται εις βίον ενεργ- γόν διώκων πλέον πολιτικῶν στάδιον, διότι εις τὰς μελ- λούσας βουλευτικῆς ἐκλογάς εκτίθεται, ἴσως έχων αντίπα- λον τὸν κ. Κατσιόπουλον, γωλὸν έπίσης, αλλά ἴσως και συνδυαζόμενος μετ' αὐτοῦ εν τῇ έπαρχίᾳ Αἰγυῖας, δια τὸ πρωτοφανές τὸυ πράγματος δύο χωλῶν ὑποψηφιῶν, ενῶ συ- νήθως οἱ "Ελληνες ὑποψήφιοι έχουν περισσότερα από δύο πόδια.

Εν τῷ δημοσίῳ γυμναστηρίῳ ὑπεβλήθησαν εις προκα- ταρκτικὰς εξετάσεις γυμναστικῆς και μουσικῆς ὄλοι οἱ μα- θηται τὸυ Διδατκαλείου, περί τοὺς εκατὸν πενήτηκοντα πε- ρίπου, ενώπιον τὸυ ύπουργοῦ, τῶν καθηγητῶν τὸυ Διδα- σκαλείου και πολλῶν άλλων άλλων. Τὰ άποτελέσματα ὑ- πήρξαν λαμπρά. Η ποικιλία τῶν βαδιστικῶν κινήσεων και ή πρωτοτυπία συγχρόνως ήτο αξιοθαύμαστος. "Ο κ. Φωκια- νὸς πλέον εδρεψεν αν ὄχι δάφνας αλλά ἰδρώτα άρθονοι και σχεδὸν εκρουλόγησεν. "Ο ύπουργὸς έμεινε κατευχαριστημέ- νος εκ τῆς εργασίας τὸυ κ. Φωκιανοῦ, ὅστις τὸ έτος αὐτὸ εκαμεν ὅσα δέν εκαμεν ὄλα τὰ άλλα έτη μαζύ. Συγχρό- νως και τὰ παιδαγωγικὰ άσματα ήσαν ὠραιότατα, ἰδίᾳ δέ εν κλέφτικον «Μπῆκαν κλέφταις 'ς τὸ μανδρί» ὑψῶθη εις τὰ οὐράνια τὸυ πατριωτισμοῦ και ὕψωνε συγχρόνως και τὴν μεγάλην ἰδέαν τοῦ Διδατκαλείου, ὅθεν άφείκτως θά προκύψῃ μεγάλη ἑλληνικῆ μεταβολή. Καλὸν ὅμως θά ήτο αν εισήγετο ή τετραφωνία.

Και ὅμως ψιθυρίζεται ὅτι εντός ὀλίγου προσκαλοῦνται γερμανοὶ διοργανῶται τῶν Γυμναστηρίων! "Επί τὸυ θέμα- τος τούτου θέλωμεν επανέλθει.

Τόσας πολλὰς βλακασχὰς εκφράζει καθ' έβδομάδα τὸ *Οικονομολογικὸν Δελτίον* τὸυ Αἰῶρος, ὅστε ακριβολογῶν ἔνας τὸ ὀνόμασεν ευχολόγιον τὸυ παπᾶ Μενελάου.

Τὸν λαμπρόν μας φίλον Λάμπρον Χριστόπουλον τὸν εκά- μαμεν χθές χωρὶς νά θέλῃ Χριστόφορον. Και σήμερα τὸν ξεκάμνομεν.

"Ελάθωμεν και τὴν εξῆς σκανδαλώδη έπιστολὴν : «Φρονῶ αναγκαῖον νά γραφῇ άρθρον κατὰ τῶν φακλάνων εκείνων και φακλαρίδων, τῶν διαλεγομένων εν ταῖς ά- μαξοστοιχίαις γαλλιστί, περιφρονούντων τὴν ἰδίαν αὐτῶν γλώσσαν και μάλιστα **κακοήθως** ενώπιον "Ελλήνων ά- γνωσούντων τὴν γλώσσαν ταύτην' ή κακοήθεια αὐτῆ δέν γίνεσται οὔτε παρὰ Γαλλίδων, οὔτε παρὰ Αγγλίδων, οὔτε παρὰ Γερμανίδων».

"Ο αὐτὸς άνταποκριτῆς μᾶς στέλλει επί τούτω και τὴν εξῆς καρναμέλαν :

"Ο κ. Α. Γ. άπήντησε κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου *γακλάλα* τινα ή *γακλαρίδα*, άποτεινομένην αὐτῷ γαλλιστί.

"Ο κ. Α. Γ. δέν άπαντᾷ.

"Ερωτῶμενος δέ διατί δέν άπαντᾷ λέγει ὅτι γνωρίζει *γα.λ.λ.ικά*.

Μία συμβουλή καθ' ήμέραν.

Τὰ επαρχιακά συμβούλια είναι, οὔτως εἰπεῖν, αἱ βουλαί τῶν επαρχιῶν, ὡς και τὰ δημοτικά αἱ τῶν δήμων' κατὰ συνέπειαν δια τὴν άδιαφορίαν των σήμεραν, ὅτι τὸ πᾶν εἶ- ναι εκκεντρον, εὐθύνονται και ταῦτα ὅπως ή Βουλῆ δια τὰς άνοσισίας τῆς. Καί είναι καιρός, νομίζω, πρὶν φθάσῃ τὸ μα- χαίρι στο κόκκαλο, νά συνέλθωσι, σκερθῶσι και άποφανθῶ- σι περί τὸυ πρακτέου, καθόσον οὐχί μόνον πολιτικῆ, αλλά και κοινωνικῆς εἴραψις κρούει τὴν θύραν τὸυ τόπου. Τῶν φρο- νίμων ὀλίγα.

Φαλέξ.

Η ΦΙΛΙΑ

(Εκ τὸυ νεωτάτου συγγράμματος τὸυ Δε Αμείκη)

Εἰς τὰς καλὰς μας στιγμάς ὅταν πᾶσα ἰδέα μᾶς παρουσιά- ζεται υπό τὴν ὠραιότεραν τῆς φύσιν, ή λέξις αὐτῆ *φιλία*, ανακαλεῖ σχεδὸν πάντοτε εις τὴν μνήμην μας τὰς δυάδας εκείνας τῶν περιφήμων φίλων, οὓς ή ἱστορία και ή ποίησις αναφέρουσιν ὡς παραδείγματα μεγαλοψυχίας εις τὸν κό- σμον, και αἱ εἰκόνας των διεγείρουσιν εντός ήμῶν αἰσθημά- τα άγαθὰ και ὕψηλὰς ἰδέας. Και ὅταν άκόμη τὰ έτη έμε- τριάσαν τὸ πῦρ τῆς καρδίας μας, διατηρούμεν πάντοτε θερ-

μόν τι αίσθημα θαυμασμού πρὸς τὴν μεγάλην ἐκείνην ἀνδρικήν ἀγάπην ψυχῶν διδύμων, αἵτινες ἐζήσαν ἐν μιᾷ μόνῃ πνυτῇ· διότι γνωρίζομεν ἐκ πείρας ὅτι ἡ φιλία, ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν ἐνεργεῖ ἡ ἀμεσὸς ὀρμητὴ τοῦ ἐνστικτοῦ, ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις ζωοτόμοις αἰσθημάτων, εἶναι ἡ δυσκολώτερον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων συναντωμένη στοργή. Ν' ἀγαπᾷ τις ἕνα ἄνθρωπον οὐδὲν πρὸς αὐτὸν συνδεόμενον ὑπὸ δεσμῶν τοῦ αἵματος, ἔχοντα ὅλα τὰ κοινὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς ἀδυναμίας, ὁ ὅποιος τίποτε ἄλλο δὲν κάμνει διὰ τὸν ἕτερον ἢ τὴν ἀνταποδίδῃ τὴν αὐτὴν ἀγάπην, νὰ τὸν ἀγαπᾷ ὡς ἀγαπᾷται πατὴρ ἢ υἱός, ν' ἀφοσιούται εἰς αὐτὸν ἀπὸ τῆς πρώτης νεότητος μέχρι τοῦ θανάτου, καὶ νὰ ὑφίσταται ὑπὲρ αὐτοῦ πάσας τὰς θυσίας, καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ζωῆς, εἶναι δι' ἡμᾶς φαινόμενον θαυμάσιον, ἀνεξήγητον, ἀβρόττης ψυχικῶν αἰσθημάτων καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ σπανιωτάτη ἐμφάνισις τοιοῦτου φαινομένου μᾶς φαίνεται μία ἀπὸ τὰς μεγίστας δόξας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καὶ παρηγορούμεθα σκεπτόμενοι ὅτι ἐν τῷ ἀναριθμητῷ πλήθει, ὑπὲρ τὸ ὅποιον ἐγγείρονται κατὰ δυνάμιν, δίκην θριαμβευτικῶν ἀγαλμάτων, αἱ περικλεεῖς μορφαὶ τῶν ἡρώων τῆς φιλίας, μυριοὶ ἄλλοι παρηλθόντες καὶ παρέρχονται διηκενῶς ἀγνωστοί, ἀλλ' οὐχ ἡττον μεγάλοι ἐκείνων οὐδ' ὁ κόσμος θαυμάζει: ὄντα ριφθέντα κατὰ σύμπτωσιν τὸ μὲν παρὰ τὸ ἄλλο, τὰ ὁποῖα συμβαδίζουσι καθ' ὅλον αὐτῶν τὸν βίον, χειροκρατούμενα, ἀχώριστα ἐν τῇ εὐτυχίᾳ καὶ ἐν τῇ ἀθλιότητι, οἰοῦναι συνδεσμένα ὑπὸ ὄρκου ἢ συγγενείας τινος μυστηριώδους· νεανία, οἱ ὅποιοι θνήσκουσιν ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν ἢ ὑπὸ τὰ ὕδατα ἐναγκαλιζόμενοι τὸ πτώμα ἐνὸς ἀδελφοῦ τῆς ἐκλογῆς των, ἢ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ σώσωσι πατέρες οἰκογενειῶν περισυνάζοντες καὶ διατηροῦντες ὡς ἴδιον ἑαυτῶν αἷμα, μεθ' ὑπερτάτων θυσιῶν τὰ ὄρανα τοῦ ἀπολεσθέντος φίλου των· ἄνθρωποι εὐδαίμονες οἱ

ὅποιοι ἐκθέτουν τὴν ζωὴν των παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ψυχορραγούντος φίλου, ἀμέριμοι πρὸς πᾶσαν ἄλλην ἀγάπην των, κωφοὶ πρὸς πᾶσαν παράκλησιν, ἡρωϊκῶς ἐπίμονοι ἐν τῇ ἀφοσίωσιν των μέχρι τῆς ἐσχάτης στιγμῆς· ὁδοιπόροι ἀποκαμόντες ἤδη, οἱ ὅποιοι ἐπαναρχίζουσι μίαν ἀτέρμονα πορείαν, ἐν μέσῳ κακουγιῶν καὶ φρικτῶν κινδύνων, διὰ μέσου τῶν χιόνων καὶ τῶν δασῶν χωρῶν ἀτελεσιτήτων καὶ ἀγνώστων, ἢ ἀνεύρωσι τὸν ἀποπληνηθέντα ἐταῖρον, οὗ ἡ ἀνάμνησις ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰς σιδηρᾶς των καρδίας στεναγμούς παιδῶν καὶ προσευχὰς ἁγίων. Ἐν μόνον τοιοῦτον παράδειγμα περιερχόμενον ἐκαστοτε εἰς γνῶσιν μας, μᾶς κάμνει νὰ λησμονῶμεν χιλιάς κακουργίας τοῦ ἡμετέρου γένους, καὶ παρουσιάζει ὡς τι ἀληθές καὶ πραγματικὸν εἰς τὴν λατρείαν μας τὴν φιλίαν ἐκείνην, ἢ ὄνειρούμεθα κατὰ τοὺς ἐφηβικοὺς ἡμῶν ἐνθουσιασμούς: τὴν φιλίαν τῶν μεγάλων ψυχῶν, τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ τοῦ ἐρωτος, ἢ τὴν διέρχεται ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, ὠραία ὡς θεὰ καὶ γλυκεῖα ὡς μήτηρ, χαρίζουσα παρηγορίαν καὶ χαρὰν, ἐνῶ εἰς τὴν διάδασίν της ἀνθούσιν αἱ εὐγενέστεραι ἀρεταὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ φιλία, περὶ τῆς ὁποίας προτιθέμεθα νὰ πραγματευθῶμεν· αὐτὴ ἀνήκει εἰς τὸ ἄσφα καὶ τὸ ἔπος.

Θὰ πραγματευθῶμεν τὴν πτωχὴν ἐκείνην φιλίαν τοῦ καθημερινοῦ βίου, ἀβέβαιον ὡς ὁ χρόνος, ἀστατον ὡς ὁ ἄηρ, βλαστηζομένην συνεχῶς ὑπὸ μυρίων καὶ ἀθλίων παθῶν, σήμερον τυροφῆραν καὶ ἀβρόφροναν, αὖριον ἀγαπυκτοῦσαν καὶ ἐκδικητικὴν, κάποτε γενναίαν, πολὺ συχνὰ μικροπρεπῆ, πάντοτε σχεδὸν ἐλαφρᾶν, οὐχὶ σπανίως

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 451)

Τὴν νύκτα ἡ Ἐριέττη δὲν ἐκοιμήθη σκεπτομένη πλέον ἢ ἄλλοτε τὸν Λυκογιάννην. Ἄλλ' αἱ σκέψεις της δὲν ἦσαν πλέον αἱ αὐταί. Ἦδη ἐβλέπε τὸν σωτήρᾳ της ἀπολέσαντα τὸ γόητρόν του, μὴ ἔχοντα τὴν ἀκτινοβολίαν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ὁ ἦρωὸς ἔπεσεν ἐκ τοῦ ὑποδάφρου του καὶ ἐκεῖτο ἐν τῷ βορβόρῳ.

Ἦ! πόσον ἀνεμιμνήσκετο ὅ,τι συνέβη ἐν τῇ φυτεῖᾳ τῶν ζυγιῶν!... Εἶχε ριφθῆ ἐπ' αὐτῆς ὡς θηρίον, τὴν περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων του. Ἐγάρχει ὁμοίότης ἐν τῇ κτηνωδίᾳ, ἀλλ' οἴμοι! ἐκείνη τῆς ὁποίας ἡ δυστυχὴς Ἰωάννα Βαγιανὴν ἐγενετο θυμὰ τῆς ἀκόμη μεγαλύτερα.

Προηγούμενως ἐθεώρει ἀδικον τὸν ἀδελφόν της, ὅστις ἔσχε τὸ θράσος νὰ μαστιγώσῃ τὸν σωτήρᾳ της, τὸν φίλον της· ἤδη ὁ Ραοὺλ εἶχε δίκαιον, ἐπραξε τὸ καθήκον του,

προστατεύσας τὴν ἀδελφὴν του καὶ ἀπαλλάξας αὐτὴν φρικτῶδους περιπτύξεως.

Ἄ! πόσον ἐλυπεῖτο, πόσον μετεμέλετο ἀσχοληθεῖσα ἐπὶ τοσοῦτον, τοσοῦτῳ ζωῆρον δεῖξασα ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἀθλιον τοῦτον Λυκογιάννην, τὸ θηρίον τοῦτο, τὸ κτήνος τοῦτο! Ἦθελε νὰ λησμονήσῃ ὅτι ὤφειλεν εἰς αὐτὸν τὴν ζωὴν. Καὶ ὅμως πρὸς στιγμὴν τῇ ἐφαινετο, ἐνόσῳ ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ πικρία, ὅτι ἤθελεν εἰσθε προτιμότερον νὰ ἐπιπτεν εἰς τὸ βράχθρον παρὰ νὰ ἐσώζετο ὑπ' αὐτοῦ.

Τὴν ἐπαύριον ἐγνώσθη, ἐν τῷ πύργῳ ὅτι μάτῃν ἀνερρυνήθη ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ, τὸ σῶμα τῆς δυστυχούς Ἰωάννας δὲν ἀνευρέθη.

Ἄκουτες ἠναγκάσθησαν νὰ παύσωσι τὰς ἐρεῦνας, πρὶν τὰς καλοαρχίσωσιν ἀκόμη, ὄντες σχεδὸν βέβαιοι περὶ τοῦ ἀνωφελούς αὐτῶν.

Ὁ Φροῦ εἶχε πλημμυρῆσει καὶ μεταμορφωθῆ εἰς χεῖμαρρον· πάντων τῶν ὑδροφρακτῶν ἀνοιχθέντων, εἶχον πεισθῆ ὅτι τὸ πτώμα παρεσῶθη πιθανῶς μέχρι τοῦ Σηκουάνα.

Αὐθήμερον τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν ὤραν ἡ κυρία Δεσιμαίς ἐξῆλθεν ἐπ' ἀμάξῃς. Ἡ Ἐριέττη ἀδιαθετοῦσα δὲν συνώδευσε τὴν μετέρα της. Μετὰ εἰκοσιτετράωρον ἀπνιάν, ἤσθάνετο ἑαυτὴν ἀποκαμωμένην, ἐν χαυνώσει καὶ εἶχε καὶ ὀλίγην ἡμικρανίαν.

Ἡ βαρόννη μετέβαινε παρὰ τῷ κ. Βιολαῖν, ὅστις θὰ

ἦεσθιν, κρινομένην ἀπὸ ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπὸ ἑκατὸν τρόπους, μεταχειριζομένην πρὸς ἑκατὸν σκοποὺς, ποτὲ μὲν λαμβανομένη ἐπὶ χλεύῃ, ἄλλοτε ἐπὶ σοβαρότητι, ποτὲ μὲν ἀπωθουμένην, ἄλλοτε μετὰ στοργῆς ἐπιζητούμενην, ἀλλεπαλλήλως παραχωρουμένην, ἀφαιρουμένην ἐκ νέου, ἀρνούμενην, χαριζομένην, κατασπαταλωμένην, ἱκετευομένην, κατὰ τὰς διαθέσεις μας, τὰς ἀνάγκας μας, τὰς ἰδιοτροπίας μας· ἀπειροποιίλιον ὡς ὁ ἔρωσ, καὶ σύνθετον, βαθειαν, θαυμασίαν ὅσον αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπου ἢ καρδία. Καὶ οὕτω θεωροῦμεν ὡς φίλους ὅ,τι μόνον ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἀξίζουσιν, ἀλλὰ πάντας εἰς ὅσους συνήθως δίδομεν τὸ ὄνομα αὐτὸ, καὶ μετὰ τῶν ὁποίων διατηροῦμεν τὸ πρόσχημα φιλίας, ὅλον τὸ πλῆθος ἐκείνο τῶν προσώπων τῶν κατὰ βάθος ἢ κατ' ἐπιφάνειαν γνωρίζομένων, ἀγαπωμένων, φθονουμένων, ζηλευομένων, δυσσεβέστων, μυσαρῶν, συμπαθῶν, ἀμερίμων, χαϊδεουμένων, ἀποφευγομένων, πλησίον ἢ ἀπομακρυσμένων, βλεπομένων καθ' ἡμέραν ἢ ἄπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, γνωστῶν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἢ ἡλικίας ἢ ἀπὸ τῆς χθές, συνδεσμένων πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ ἑκατὸν διαφόρων δεσμῶν, μὲ ἑκατὸν διαφόρους τρόπους· περὶ ἑκάστου τῶν ὁποίων λέγομεν ἀδιαφόρως, χωρὶς νὰ ζυγίσωμεν τὴν λέξιν: Εἶνε εἰς φίλος μου. Εἶνε οὗτοι οἱ φίλοι τοὺς ὁποίους θὰ πειρασθῶμεν ν' ἀναλύσωμεν καὶ νὰ ζωγραφίσωμεν. Δὲν εἶνε ὅλοι ποιητικοί, καὶ ἴσως μεταξὺ των οὐδ' εἰς ὑπάρχει ἡρωϊκός. Ἄλλ' ἡ μελέτη των δὲν εἶνε ἡττον ὠφέλιμος τῆς τῶν Πυλαδῶν καὶ Ὁρεστῶν. Διότι, ἐπὶ τέλους, οἱ ἀδῆποτε καὶ ἂν ἦνε ἡ ἰδέα ἢ ἔχομεν περὶ τῆς φιλίας των, αὐτὸς εἶνε ὁ κόσμος ἐν τῷ ὁποίῳ ζῶμεν· κόσμος μικρὸς ἢ ἔχομεν ὑπὸ τὰ ὄμματα καὶ ὑπὸ τὰς χεῖρας, τοῦ ὁποίου ἀκούομεν ὅλας τὰς φωνὰς καὶ βλέπομεν ὅλας τὰς ἀπόψεις· οἱ ὄλγοι ἄνθρωποι, οἱ ὑπὸ τῆς τύχης ἐντεταλμένοι ν' ἀντιπροσωπεύωσι περὶξ ἡμῶν τὴν ἀπειρον ἀνθρωπότητα, αἱ πρῶται καὶ μόναι γνωσταὶ ὄψεις τοῦ ἀπειραριθμοῦ πλῆθους, ἐκεῖσε τῶν ὁποίων οὐδὲν ἄλλο βλέπομεν ἢ θάλασσαν

φαιάν καὶ μελαγχολικὴν ἀπὸ μορφᾶς χωρὶς βλέμμα καὶ χωρὶς ὄνομα. Ἐκαστος αὐτῶν εἶνε δι' ἡμᾶς ὁ τύπος μιᾶς τάξεως ἀνθρώπων ἀναριθμητῶν τὴν ἐπιστήμην τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας τὴν μαρθάνομεν παρ' αὐτῶν μετ' αὐτῶν ἀποκτῶμεν τὴν πείραν τῆς ζωῆς· ἀπ' αὐτῶν κρῖνομεν τὸ εἶδός μας· ὅλαι σχεδὸν αἱ ἡδοναὶ καὶ αἱ θλίψεις τοῦ κοινοῦ βίου μας πρό-ἐρχονται ἀπὸ τὰς πράξεις καὶ τοὺς λόγους αὐτῶν· εἰμεθα εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν κόσμον ὅταν ἡμεθα εὐχαριστημένοι ἀπ' αὐτοὺς· μισοῦμεν τὸν κόσμον ὅταν αὐτοὶ μᾶς γίνωνται μισοῦτοί· πρὸς αὐτοὺς ἐκφράζομεν μέγα μένος τῶν ἰδεῶν μας, καὶ πολλὰ τῶν ἰδεῶν μας ἀναφύονται ἀπὸ τοῦ σπῆρου τῶν λόγων των· πολλὰς ἀπὸ τὰς διανοητικὰς καὶ ἠθικὰς ἡμῶν ιδιότητας δὲν τὰς ἀναπτύσσομεν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τὰς ἀναπτύξωμεν ἢ ἐν τῇ συντροφίᾳ των· ἀκαθάρτως ἐπιζητοῦμεν τὸ μειδιᾶμα των ὅταν ἡ τύχη μᾶς προσμειδίᾳ, ζητοῦμεν τὴν χεῖρά των ὅταν ἡ συμφορὰ μᾶς πλήττῃ, καὶ εἴτε περηνισμένοι εἴτε ἀφανεῖς εἰμεθα εἰς τὸν κόσμον, οἱ καλλίτεροι κριταὶ μας, οἱ ἀκριβέστεροι ἠθικοὶ ζωγράφοι, οἱ ἀξιοπρεπέστεροι βιογράφοι μας, εἶνε αὐτοί. Ἐν τῇ οἰκίᾳ μας, ἐπὶ τὰ βήματά μας, εἰς τὰς ὑποθέσεις μας, εἰς τὰς μελέτας, εἰς τὰς ἀναγνώσεις, εἰς τὰ ὄνειρά μας, πανταχοῦ καὶ ἐν παντὶ πράγματι τοὺς συναντῶμεν καὶ εἰμεθα ἠναγκασμένοι νὰ συναναστραφῶμεν μετ' αὐτῶν, νὰ τοὺς ἐξετάσωμεν, νὰ τοὺς ἐμβαθύνωμεν, νὰ τοὺς κρῖνομεν, νὰ διαλεχθῶμεν περὶ αὐτῶν, νὰ τοὺς ὠφελιμοποιήσωμεν νὰ τοὺς ὑπηρετήσωμεν. Οὗτοι εἶσι τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐνὸς τρίτου τῶν πράξεών μας. Καὶ μελετῶντες αὐτοὺς, μελετῶμεν τὴν κοινωνίαν, τοὺς καιροὺς μας, τὸν τόπον μας, ὅλα τὰ πάθη μας καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς.

A. Γ. Η.

εἶχε λάθει τὴν πρῶταν ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τῆς προχωρήσεως τῶν Πρώσων· ἠλπίετο εἰσέτι ὅτι δὲν θὰ κατάρθουν νὰ διέλθωσι τὰ στενὰ τῶν Βοσγιῶν.

Ἐπρόκειτο νὰ μάθωσιν ἂν τὸ διαμέρισμα ἐπέδραμον οἱ πολέμοι, ἂν ἡ κυρία Δεσιμαίς καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἐμελλον νὰ ἐγκαταλίπωσι τὸ Βοκοῦρ καθ' ὃν χρόνον ὁ κύριος Βιολαῖν καὶ ἡ Σωσάνη θ' ἀπεμακρύνοντο ὁμοίως ἀπὸ τὴν Ἀρεβίλλην, οὗτοι μὲν ἵνα μεταβῶσιν εἰς Βρετανίαν, ἡ βαρόννη δὲ ὅπως ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς οἰκογενείας Μωριέννης. Ἀπὸ ὁκτῶ ἡμερῶν ἡ κυρία Δεσιμαίς καὶ ἡ Ἐριέττη εἶχον εὖρει πολλὰς ἐπιστολάς, ἐν αἷς ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα καὶ αἱ νεάνιδες ἐπέμενον ὅπως ἡ βαρόννη καὶ ἡ θυγάτηρ της ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου καὶ ἐλθῶσι πρὸς ἐντάμωσίν των ἐν τινι τῶν ἰδιοκτησιῶν των εἰς τοὺς πρόποδας των Πυρρηναίων.

Θὰ ἀπερασίζετο δὲ παρὰ τῷ κ. Βιολαῖν ἂν ὤφειλεν ν' ἀναχωρήσωσιν ἢ νὰ μένουν. Τοῦτο ἐξηρτάτο ἐκ τῶν πληροφοριῶν, ἂς ἐμελλε νὰ δώσῃ ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ πύργου τῆς Ἀρεβίλλης.

Ἡ Ἐριέττη ἦτο μόνη ἐν τῷ πύργῳ, ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπὶ τινος καθέλας, ἔχουσα τὴν περιαγῆ κεφαλὴν της ἀνεστραμμένην, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλειστοὺς. Αὐτὴ ἐσκέπτετο.

Παρεθύθι κρότος ἀκουσθεῖς εἰς τὸν εὐρὸν διάδρομον ἐρεῖλκυσε τὴν προσοχὴν της. Μία θύρα ἀνοίξε καὶ ἐκλείσει. Ποῖος ἦτον;

Ἡ νεάνις ἐμελλε νὰ σηκωθῆ νὰ δῆ, ὅτε, τῆς θύρας τῆς αἰθούσης ἀνοιχθείσης ἀποτόμως, εἶδε τὸν Λυκογιάννην ὄρθον ἐμπροσθέν της.

Ἡ Ἐριέττη ἀνεπήδησεν ἐκβαλοῦσα κραυγὴν φρίκης, ἢ δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ. Ἠθέλησε νὰ διευθυνθῆ εἰς τὸ παράθυρον, ἵνα κρᾶξῃ βοήθειαν, ἀλλ' ὁ Λυκογιάννης, μαρτεύσας τὴν πρόθεσίν της, τὴν ἐμπόδισε παρεμβὰς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ παραθύρου.

Ἡ Ἐριέττη ἀπεμακρύνθη ἐντρομος· μάτῃν ἐζήτησε νὰ κραυγάσῃ, ἢ συγκινήσῃ, ὁ τρόμος ἐκράτου τοὺς φθόγγους ἐν τῷ λάρυγγί της.

Ὁ ἄγριος ἦτο ἤδη σκυθρωπός, ὅτε εἰσῆλθεν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του βλέποντος τὴν φρίκην τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς τὴν νεάνιδα, ἔλαβεν ἐκφρασιν ὀδυνηράν.

Ἡ Ἐριέττη ἀνέμενε νὰ εἶδῃ ριπτόμενον ἐπ' αὐτῆς καὶ ἠτοίμαζετο νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸν της, ὅτε ὁ Λυκογιάννης προχωρήσας βραδέως μετὰ κεφαλῆς κεκλιμένης ἐγονυπέτησεν.

Ἡ νεάνις ὄλιγῳ ἀναθαρρήσασα ἤρχισε νὰ τὸν ἀτενίζῃ μετ' ἐκπλήξεως.

Ὁ Λυκογιάννης ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ δακτύλιον, εὐρεθέντα ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Ἰωάννας.

Ἡ ἐκπληξὴς τῆς νεάνιδος ἀναγνωρισάσης τὰ δύο ταῦτα

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Μακρυνά από την Μόσχαν.—Ο εκ Πετρούπολεως ανταποκριτής των 'Ημερησίων Νέων' του Λονδίνου γράφει ότι οι Μηδενιστάι εξέδωκαν προκήρυξιν με κόκκινα γράμματα γραμμένην, εις την οποίαν διαβεβαίουσιν ότι αι προτομασίαι των διά την Στέψιν είνε συμπληρωμέναί, και ότι έχουν πλήρη βεβαιότητα διά την επιτυχίαν.

Συγχρόνως οι Μηδενιστάι διά της προκηρύξεως των αυτής ειδοποιούσιν όλους τους θέλοντας να σώσωσι το πεταί των, διαρκούσης της τελετής να ήνε όσον το δυνατόν μακρότερα από τον αυτοκράτορα, και τελειώνουν την προκήρυξιν των διά των εξής: «Θ' άγωνισθώμεν ακόμη μίαν φοράν υπέρ της ελευθερίας της Ρωσίας και προσκαλούμεν όλους τους ευ φρονούντας Ρώσους να μάς βοηθήσωσιν όπως αποτινάξωμεν εν άχθος της διαφθοράς και του ψεύδους, ύφ' ο τώρα ο τόπος στενάζει.»

Και ύστερα από τέτοιαις κοκκινογραμμέταις προκηρύξεϊς αν τολμάς, κ. Τρικούπη, στείλε την βασιλίσσαν ή τον βασιλέα.

Μία πένα ως μία στρατιά.—Τί ίσχύει μία γραφίς δημοσιογράφου μεγαλυφυούς εις το είδος του, οίος ήτο ο άρτι άποθανών παπολάτρης Βεγιώ, άποδεικνύει το ανέκδοτον, όπερ άναγράφει ο Φιγαρώ εν τω περί αυτού άρθρω ότι όταν ο πάπας Πίος Έννατος έχάρισε του Βεγιώ χρυσήν γραφίδα, τω είπεν: «**Η πένα σου αξίζει γιά μένα εκατόν χιλιάδες άνδρας.**»

άντικείμενα μετεβλήθη εις κατάπληξιν. Πώς ο άγριος ήδύνατο να έχη εις την κατοχήν του τό χαρτοφυλάκιον τούτο και τό δακτύλιον;

Ο Λυκογιάννης ύψωσε την νοήμονα κεφαλήν του και βραδέως μετά φθόγγου βαθείας θλίψεως άπήγγειλε τάς τέσσαρας ταύτας λέξεις: «**Άδελφός, Ιωάννα, Λυκογιάννης, νερόν.**» Προσπλωμένους έχων τους όφθαλμούς επί των της Έρριέτης άνέμενε μίαν στιγμήν. Βλέπων δε ότι δεν ήνώσει, ήγήθη και διά χειρονομιών και έκφραστικώς τινος φυσιογνωμίας έκτάκτου εύγλωττίας, άναμιγνύων τάς τέσσαρας ταύτας λέξεις «**Άδελφός, Ιωάννα, Λυκογιάννης, νερόν**» παρέρστηεν έμπροσθεν της Δεσποινίδος Δεσιμαίζ σκηνήν παντομίμας, διά της οποίας κατόρθωσε να έννοήση επάνω κάτω τί συνέβη εις τό δωμάτιον της Ιωάννας.

Κατ' άρχάς διά της χειρός του διεχάραζε φαντασιώδες διάστημα εν τη αίθούσῃ, έπειτα έδωκεν εις την κεφαλήν του στάσιν προσώπου κοιμηθέντος. Μετά ταύτα παρέρστηκε μίαν σκάλαν και έδειξε τό παράθυρον λέγων: «**Άδελφός και έφάνη ότι άνέβαιναν**» είτα ότι διήρχετο εξώστην διά πηδήματος, ύστερον προσεποιήθη πάλην μεταξυ δύο προσώπων, ένεκα της οποίας τό ένα τό ασθενέστερον, έρρίθη επί τινος πράγματος, όπερ παρέρστηκεν ότι ήτο κλινη και είπεν «**Ιωάννα**».

Εύθως έφάνη εκ νέου ότι άνήρχετο την κλίμακα και έκαμε τό αυτό, όπερ και προηγουμένως πήδημα, προφέρων

Η Σάρα Βερνάρ.... τί νομίζετε; καλιάτσος!

Η έξοχος τραγωδός θα συγκαταβή μέχρι παντομίμας, εις παράστασιν ευεργετικήν υπέρ των έργοστασιών των τυφλών. Θ' αλευρώση λοιπόν την εξαλλον μορφήν της ως ο χυδαίότερος των καλιάτσων και ή χρυσή φωνή της δεν θ' άκούεται. Την παντομίμαν την έγραψεν ο Ρισπέν, επιγράφεται ο **Πιερώ φορεός**, ίδού δε εν ελίγοις και ή υπόθεσις της:

Ο Πιερώ (ο καλιάτσος δηλαδή) είνε φοβερά έρωτευμένος με την Κολομβίνην, είνε όμως πτωχός και ή Κολομβίνα τον άποκρούει. Η κυρία Κασσάνδρα έχει ένα σακκι γιομάτο φλωριά και αν μπορούσε ο Πιερώ να βάλη 'ς τό χέρι τό σακκι αυτό, τότε θα ήρχετο εις θέσιν να πάρη την Κολομβίναν του.

Ο Πιερώ τί κάμνει; Μεθ' μι'ά μέρα τον σωματοφύλακα της κυράς Κασσάνδρας, σκοτώνει την παληόγρηκα και παίρνει τό σακκι που ήτο γιομάτο φλωριά.

Άλλά πλούτος που κλέφθηκε δε φελά: ο Πιερώ αρχίζει να βλέπη τό φάντασμα της γρηκας που έδολοφόνησε, γίνεται τρελλός και σκοτώνεται.

Η παντομίμα έχει ωραίαν μουσικήν και ωραιότερας σκηνογραφίας.

Η Λακμέ του Λεώ Ντελίμπ. νέα τρίπρακτος όπερα, προκλήσασα εν Παρισίοις ένθουσιασμόν.

Όραία Ινδική υπόθεσις. Η Λακμέ, κόρη βραχμάνου σχεδόν ίέρεια έρωτεύεται Άγγλον άξιωματικόν, τον όποιον άπαντα εισδύσαντα εις τον κήπόν της, είδος θυσιαστηρίου, όπου είνε άπηγορευμένον εις πάντα μη πιστόν να εισέρχηται. Η Λακμέ έρωτεύεται τον άξιωματικόν, άλλ' ο πατήρ ύμνυει εκδίκησιν κατά του ιερούλου, τον όποιον ζητεί να άνακαλύψη. Μεταβάλλεται εις επαίτην των δρόμων και την κόρην

διά φωνής παλλούσης «**Λυκογιάννης**». Τότε άνεπαρέστησε νέαν πάλην και δεικνύον ότι κατέβαλε τον αντίπαλόν του, έδειξεν αυτόν εξηπλωμένον πρό των ποδών του λέγων «**Άδελφός**» και έδήλωσεν εκτόν τύπτων τό στήθος του και επαναλαμβάνων δις «**Λυκογιάννης! Λυκογιάννης!**»

Έπλησίασε τάς δύο χειράς του με συνεσταλμένους δακτύλους και έδειξεν ότι έμελλε να στραγγαλίση τον έχθρόν του άλλ' αίφνης εκτύπησε τό μέτωπον, είνησε την κεφαλήν και άπεμακρόνθη μετά φρίκης κραυγάζων «**Άδελφός, Άδελφός!**» Μετά ταύτα παρέρστηκε τον αντίπαλόν του έγερθέντα, διερχόμενον τό εξώστην του παραθύρου, φεύγοντα διά της σκάλας.

Τούτου γενομένου, έμεινεν ακίνητος, τους όφθαλμούς έχων χαμηλωμένους: έπειτα έψιθύρισεν «**Ιωάννα, Ιωάννα**».

Παρέρστηκε την νεάνιδα συνεργομένην, βλέπουσαν περι εκ αυτήν μετ' έκχαγριώσεως, εκβάλλουσαν κραυγήν βραχνήν και συστρέφουσαν τους βραχίονας μετ' άπληπισίας, έπειτα άποκρούσαν αυτόν τον Λυκογιάννην μετά μανίας, μετά ταύτα άνοιξασαν θύραν και όρμήσασαν έξω.

Η Έρριέτη ασθμαίνουσα, με όφθαλμούς ήνεφωμένους, δεν έχανεν ουδεμίαν χειρονομίαν, ουδεμίαν κίνησιν του άγριου και άνεγίνωσκεν ούτως είπειν τό προμερόν δράμα, εις έκείνα τά όποια ή κινουμένη φυσιογνωμία του εξέφραζεν άλληλοδιαδόχως.

του εις ραψωδόν, τραγουδεί ή ωραία Λακμέ, την άκούει ο άγγλος άξιωματικός, χύνεται επάνω της και ο πατήρ άνακαλύπτει τον ιερόσουλόν.

Έποφελείται μίαν λιτανειάν της θεάς Δούργας, συνωμοτεί με τους λοιπούς ιερείς, και συναντούν καθ' όδόν τον έραστήν, τον περικυκλόνει και τον μαχαίρónει. Άλλά ή Λακμέ ποσοφάνει, γνωρίζει φάρμακα μυστικά, τον κρύβει μέσω ρόδων και άνακιών και τον θεραπεύει. Άλλ' έρχεται ώρα, καθ' ήν οι άγγλοι προετοιμάζονται εις έκστρατεϊάν, πρέπει να ύπακούση εις την φωνήν της πατρίδος και ο άξιωματικός έραστής, ή Λακμέ τό έννοεί, πέρνει ένα φύλλον δατούρας δηλητηριώδες, τό εκμυζ' και άποθνήσκει. Τελιώνει δε και ή όπερα.

Και τί μουσική! βουτηγμένη εις τους ήχους και τά κελαθήματα των φωτεινών γαυρών που τάς βρέγουν ο Ίνδος και ο Γάγγης, ένδύουσα τους τύπους της εντός ήδυπαθούς ανατολικού μυστηρίου και έπειτα συγκρουομένη με την ευρωπαϊκήν μουσικήν, διαπικροτομένη από φίφερ σικωτικά και κρυσταλλίνους ήχους και εκπνέουσα επί τέλους εις νομιστικώς μυστικάς σιγανάς μελωδίας.

Τί περίπου έστοίχισε ή **φυλλοξήρα** τη Γαλλία, άνάγνωτε: Η Γαλλία τω 1869 παράγαγεν 70 εκατομμύρια εκατολίτρα οίνου. Ως εκ της φυλλιξήρας ή παραγωγή κατήλθεν εις 25 εκατομμύρια εκατόλιτρα, παραγωγή ήτις διά πολλών προσπαθειών και δαπανών κατορθώθη ν' άνέλθη κατά τά τελευταία έτη εις 30 εκατομμύρια εκατόλιτρα. Κατά τους άρθεροτέρους ύπολογισμούς, ή παραγωγή του 1869 (70 εκατομ. εκατόλιτρα) έφερε 2,100,010,000 φρ. Η σημερινή παραγωγή, ήτις κυμαίνεται μεταξυ των 25 και 30 εκατομμυρίων εκατολίτρων άντιπροσωπεύει τό πολύ

τόσσην έπιβάρυνση ενδιαφέρον επεδείκνυε, τόσση παραδόξως είχε κυριευθή από περιέργειαν και άγωνίαν, ώστε έλησμόνησε την θέσιν της, ότι ήτο δηλαδή μόνη μετά του Λυκογιάννη.

Μέχρι τούδε δεν είχαν εισέτι καλώς έννοήσει: άλλ' ή διαύγεια έμελλε να προέλθη και δικαιοδίαγ τά σκοτή.

Ο Λυκογιάννης έθεσεν επί του τάπητος πρός τό μέρος, ένθα είχε δειξη τον αντίπαλόν του καταβεβλημένον, τό δακτύλιον και τό χαρτοφυλάκιον. Έπειτα έκαμε δύο βήματα πρός τά όπίσω και έμεινε πρός στιγμήν ακίνητος, έχων την κεφαλήν κεκλιμένην πρός τό στήθος και τους βραχίονας άφίνων να κινώνται.

Αίφνης ήνέφωξεν άμέτρως τους όφθαλμούς, οΐτινες προσηλώθησαν εις τά δύο αντικείμενα, τά έποια πλησίασας ανέλαβε και τά περιέστρεψεν εις τάς χειράς του κράζων «**Άδελφός! Άδελφός!**» Έπειτα έθεσε τό χαρτοφυλάκιον και τον δακτύλιον εις τον κόλπον του και παρέρστηκεν ότι και αυτός ώρμησεν εκτός του δωματίου κατόπιν της Ιωάννης.

Έπανεβλήθη εν τω μέσω της αίθούσης και προσποιούμενος τον κατεπτοχημένον άνέραζε «**Νερόν! νερόν!**»

Δις ύπεκρίθη, ότι κατεκρημνίζετο, πρώτον λέγων «**Ιωάννα**», έπειτα «**Λυκογιάννης**», μετά ταύτα θείς τον τον ένα πόδα εμπρός, τον άλλον όπισθεν, τό σώμα δεικνύων κεκλιμένον παρέρστηκε τον κολυμβούντα άνθρωπον,

100,000,000 φρ. Έπομένως ή έτησία ζημία άνέρχεται εις 900,000,000 φρ., ήτοι τό έβδομον περίπου της όλης γεωργικής παραγωγής της Γαλλίας (ήτις ύπομογιζέται εις 7,000,000,000.)

Άλλ' αύτη δεν είνε όλη ή ζημία. Η ως εκ της ελαττώσεως της παραγωγής υπερτίμησις του οίνου πληρώνεται κατά τό τρίτον υπό των καταναλωτών, τό τρίτον δε τούτο ύπολογίζεται ότι είνε περίπου 300,000,000 φρ. Πρέπει πρός τούτους να ληφθώσιν ύπ' όψιν αι θυσιαί του εν Γαλλία έμπορίου των οίνων, τό όποιον όπως διατηρήση την εξαγωγήν των γαλλικών οίνων από τινος εισάγει κατ' έτος σπουδαία ποσά ξένων οίνων. Πρό δεκαετίας μόλις ή εις Γαλλίαν εισαγωγή οίνων άνήρχετο εις 8—10 εκατομμύρια φρ. Τό ποσόν τούτο κατά τό 1884 έφθασε τά 364 εκατομμύρια φρ. και τω 1882 εις 352,000,000. Έπειδή δε ή έτησία εξαγωγή οίνων δεν υπερβαίνει τά 250 ή 255 εκατομμύρια, προκύπτει και έντευθεν ζημία έτέρα 100 εκατομμυρίων φρ. (ή μεταξυ της εισαγωγής και εξαγωγής διαφορά). Άθροίζοντες τά ποσά ταύτα έχομεν εν όλω έτησίαν ζημίαν εξ 1,300,000,000 φράγκων.

Ρακοςυλλέκτης.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ
ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

Χθές περί την 3 ώραν μ. μ. άνωθεν της άγίας Ζώνης παρά τά Πατήσια διαρραγείσης της δεξαμενής και περιχούσης και πίσσαν διά της οποίας καίεται ή εκείσε άσβεστόκάμιμος του Σωτηρίου Νικολοπούλου, μετεδόθη τό πυρ εκ

άπομακρόνων και επαίγων άλληλοδιαδόχως τους βραχίονας του.

Τέλος έκαμε ακόμη πολλές χειρονομίας θέλων να είπη: Η Ιωάννα σώθηκε από έμένα τη βοήθειά άνθρώπων, ότι αυτοί είχαν άμαξαν και την πήραν μαζί τους.

Η Έριέτη δεν ήνώσσε τούτο, νομίζουσα άπεναντίας ότι ο Λυκογιάννης ήθελε να τη παραστήση ότι, άφου κατέβαλεν υπερανθρώπους προσπαθείας όπως σώση την Ιωάνναν, δεν ήδυνήθη, του όρμητικού ρεύματος παρασύραντος αυτήν. Τούτο δε, διότι παρηρμήνευσε την τελευταίαν παντομίμαν μεθ' ήν ο Λυκογιάννης εξέβαλε μακρόν άναστεναγμόν και άφρησε να πέσουν από των όφθαλμών του δύο μεγάλα δάκρυα.

Η Έρριέτη μετά δυσκολίας συνεκράτει την συγκίνησιν της, τους λυγμούς της. Ο Λυκογιάννης εύκόλως άνέκτισε την ύπόληψιν, την φιλίαν της και έτι μάλλον τον θαυμασμόν της. Εκβαλών δε εκ του κόλπου του τό χαρτοφυλάκιον και τό δακτύλιον έθεσεν έντός της χειρός της νεάνιδος, μεθ' ο διηυθύνθη πρός την θύραν άπομακρινόμενος. Άπήρχετο τεθλιμμένος όπως είχεν έλθει.

— **Α! Λυκογιάννη, Λυκογιάννη, γεννατέ μου Λυκογιάννη.**

(Ακολουεί)

της καμίνου εις την δεξαμενήν και ούτως ανεφλέχθη ή εν αὐτῇ πίσσα ἅπασα και ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρός. Ἡ ζήμια τοῦ ιδιοκτητοῦ ἀναβαίνει μέχρι 200—300 δραχμ.

Κατεσχέθησαν σήμερον ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου τοῦ Γ' τμήματος περὶ τὰς 2,500 τρακατρούκας ἐν τοῖς καταστήμασι τῶν Ἀριστ. Εὐστρατίου, ἐμποροῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καραϊσκάκη, Σπουρ. Κουτσουκμάδου, μαγειροῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μιαούλη και Ἀλεξ. Παναγιώτου, καπνοπώλου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς.

Σήμερον τὴν 9 ὥραν π. μ. οἱ παρὰ τῆ Πιστωτικῆ Τραπεζῆς ὑπηρετοῦντες κλητῆρες Ἀρμάγος Παρίσις και Βασ. Βαρᾶς ἐλθόντες εἰς λόγους πρὸς τὸν συνάδελφόν των Διον. Καλαράτην, ἐντὸς τοῦ τραπεζικοῦ τούτου καταστήματος ἐκτύπησαν διὰ τῶν χειρῶν των και ἐμωλώπισαν αὐτὸν κατὰ τὸ πρόσωπον.

Συνελήφθη ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου τοῦ 6' τμήματος ὁ Περ. Δημητριάδης, ἐκ Πατρῶν, ὡς ὑποπτος κλοπῆς ἐνὸς ἀργυροῦ περονίου ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων κατοικίας τοῦ κ. Τ. Ρούκη.

Ἐν Πειραιεὶ χθὲς ὥρα 1 μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀγνωστος εἰσελθὼν διὰ τοῦ χαμηλοῦ και ἀνοικτοῦ παραθύρου εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον τοῦ Ν. Κορδοπάτου, κατὰ τὴν παλαιὰν εἰσόδον τῆς πόλεως κειμένου, ἐλῆσψευσε τὸ συρτάριον τῆς τραπεζῆς μετὰ δραχμῶν πεντήκοντα, ἐνοηθεὶς δὲ καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεχώρει παρὰ τοῦ ἐν αὐτῷ κοιμωμένου οἶνοπώλου κατεδιώχθη παρ' αὐτοῦ και ἐτράπη εἰς φυγὴν, ἐγκαταλείψας τὴν λείαν του και ἐν σιδηροῦν ἐργαλείων. Ὁ ὑπαστυνόμος Πειραιῶς ἐπελήφθη ἀνακρίσεων.

Οὐδὲν κροῦσμα εὐλογίας συνέβη χθὲς ἐνταυθα τε και ἐν τῇ ἀγροτικῇ περιφερείᾳ ἐν Πειραιεὶ προσελήθησαν οἱ Ἄρ. Παντελάκης ἐτῶν 42, και Παράσχος Φραγκιάς, ἐτῶν 40 και μετηνέχθησαν εἰς Κάνθαρον, ἐξ οὗ ἐλευθεροκινώνησαν οἱ Στ. Τζέντζος, Εἰρήνη Κληρονόμου, Στ. Γαβριήλ και Εὐθυμία Γεράκη, ἀπέβιασαν δ' ἐν αὐτῷ οἱ Β. Καψιλιάρης και Σοφία Κοτσοβοῦ.

Ἐξηρανίσθησαν χθὲς ἐν Πειραιεὶ ὑπὸ τοῦ αὐτόθι ὑπαστυνόμου 30 ὀκάδες ἰχθίων τοῦ Ν. Κουκέα ἰχθυοπώλου, ὡς ἐφθαρμένα.

Τιμαὶ κρεάτων. Ἐν τῇ κεντρικῇ ἀγορᾷ, βόειον δρ. 2, ἀμνῶν 1,60—1,80. Ἐν τῇ πλατεῖᾳ Ψυρρῆ, τῷ παλαιῷ Θεάτρῳ και τῇ Ὁδῷ Βύσσης βόειον 1,80, ἀμνῶν 1,40—1,60. Ἐν Νεαπόλει βόειον δρ. 2, ἀμνῶν 2. Ἐν τῇ Ὁδῷ Κολοκοτρώνη, βόειον 1,80, ἀμνῶν 1,80 και ἐν τῇ Ὁδῷ Ἀδριανοῦ βόειον 2, ἀμνῶν 1,80.

Ο ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙ

κύριος **Σπυριδων Ζωχιός** ἐσχημάτισε
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ
ὅπου ἀναδέχεται τὴν πώλησιν οἰωνδήποτε βιβλίων, περιδικῶν, ἐφημερίδων. ἔχων ἀνταπόκρισιν μετὰ τῶν ἐπαρχιῶν και τῆς Εὐρώπης.

Εγγυήσεις τιμιότητος περὶ τὴν διαχείρισιν

ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟΝ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
(Ὁδὸς Σταδίου κάτωθεν τῆς οἰκίας Λύτσια)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΣΠΟΙΙΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ 8 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον και ἐκ Νέας Κορίνθου δι' Ἰτέαν, Γαλαξίδιον, Λέγνον, Ναύπακτον και Πάτρας.
ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιβερίου, Χαλακιάδα, Λίμνην, Ἀταλάντην, (Λιδόνηλον κατὰ τὸ θέρος), Στυλιδά, Ἰεσοῦς Μιζέλην, Ἀλυμῶν και Βῶλον.
ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Σύρον, Πάρον, Νάξον, Ἴον, Ἀμοργόν και Θήραν.
ΤΡΙΤΗ 6 1/2 π. μ. Λέγνον, Πόρον, Ἰθράν, Σπέττας, Χέλιον, Ἄστρος Ναύπλιον.
ΤΡΙΤΗ 7 μ. μ. Διὰ Σύρον, Ἰστέρνα Ἰήνον, Κόρθιον και πόλιν Ἄνδρου, και κατὰ δεκαεξαήμερον διὰ Γαυρίον Ἄνδρου, Κάρυστον, Κύμην και Σύρον.
ΤΕΤΑΡΤΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον και ἐκ Νέας Κορίνθου, ἐν μὲν ἀπρόπλοτον κατ' ἐπίστασιν διὰ Πάτρας, Κέρκυραν, Βρεντήσιον ἔτερον δὲ δι' Ἰτέαν, Γαλαξίδιον, Βιτρινίτταν, Λέγνον Νεώπακτον, Μεσολόγγιον, Κυλίνην, Ζάκυνθον, Κατάνακλον.
ΤΕΤΑΡΤΗ 8 μ. μ. Διὰ Χαλακιάδα, Βῶλον, Σαΐαθον και Σκόπελον.
ΠΕΜΠΤΗ 7 π. μ. Ἰθράν, Σπέττας Ναύπλιον. 7 μ. μ. Σύρον, Σέρφον, Σέρον, Μῆλον.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον και ἐκ Νέας Κορίνθου κατ' ἐπίστασιν διὰ Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Παξοῦς, Κέρκυραν ἔκ Πατρῶν ἔτερον ἀπρόπλοτον τὴν πρῶτην ἐκαστοῦ Σαββάτου διὰ Μεσολόγγιον, Ἄστακόν, Μύτικα, Ζαδέρδα, Ἀλέξανδρον, Ἰθάκην, Πρέβεζαν, Σαλαῶραν, Βόνιτταν, Μενιδιον και Καρθαγαράν.
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 π. μ. Δι' Ἀίγναν, Πόρον, Ἰθράν, Σπέττας, Χέλιον, Ναύπλιον, Λεωνίδιον, Κυπαρίσι, Μονεμβασιάν, Κύθηρα, Γύθειον, Λιμένον, Καλάμας.
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 1/2 π. μ. Διὰ Κέζαν, Κόθων, Ἰπῶν Μύκονον και Κεφῆνην.

ΒΟΗΘΟΣ

Ζητεῖται εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου ὑπὸ τὴν μεγάλῃ οἰκίαν Μετὰ κουρεῖον **Φιλέππου Γεωργαγᾶ**.